

Kristina Skantze

Säreget sällskap

Text: J.K

I Alma Lövs Julapaviljong sitter Kristina Skantzes skulpterade tygdockor i soffan och ser på teve. Ett eget sällskap, Andra säsongen kallas installationen. En lite glidande titel eftersom sällskapet i teverutan ser likadana ut. I tevesoffan tittar man på en dramaserie om sig själv. Och blir själv beskådad.

Jag grubblar över samlingen som trängs i sittmöbeln. Tjugofem dockor, alla nakna. Ibland i mänsklig storlek. Kretsen hör onekligen ihop. Med sina ofta förlängda näsformer, tätt sittande ögon, förminskade munnar och reducerade hakformer kunde de vara hämtade ur någon myt eller ur den medeltida kyrkokonsten. Men inte helt. För mitt i det sagoaktiga syns bröst, axlar, händer och fötter på pricken mänskliga. Å andra sidan kan en hand plötsligt se trollaktig ut. Eller ett öra. Vad är det för sorts sällskap? Svårt att veta. Det enda särskiljande är hudens färger: lila, grön, ljusblå eller gul.

Jag frågar Kristina Skantze om vad dockorna betyder. Hon svarar att sinnestillståndens uttryck är viktigare än den anatomiska funktionen. Det handlar om hur känslor lagras i kroppen och sätter sina spår, men ändå är dolda. Uttrycken kan gälla för alla oavsett kön, ålder och etnicitet. Dockorna är blandbilder, på samma gång gamla som unga. Hur sömmarna syns är väsentligt, förklarar hon, som ärr över huden. Liksom nakenheten, som vid livets början och slut.

-Jag gör alla moment för hand, hantverket berör mig, anförtror hon vidare. "Triåkropparna har ingen stomme, de är fyllda med vadd. Porslinsögonen med sin blanka glasyr tar lång tid att göra. Alla dockorna skelar lite, som tittade de inåt eller i fjärran". På en utställning i Göteborgs domkyrka år 2012 placerades en av dockskulpturerna på en undanskymd plats. Mannen som dagligen kom på besök utbrast till slut: "Precis så känns det."